

ΉΞΛΟΠΟΝΝΗ605, 17-11-2007

«Εγώ ήμουν εκφωνητής μαζί με την Γιάννα Μαμωνά. Είμαστε στο Πανεπιστήμιο από το μεσημέρι της Τετάρτης οπότε ξεκίνησε η πολύωρη Γενική Συνέλευση.

«Είχαμε συγκεντρωθεί όλοι στο Παράρτημα. Θυμάμαι τους πρωτεργάτες, αυτοί έδιναν τον τόνο για κάθε μας ενέργεια. Αρκετές φορές στην διάρκεια της συνέλευσης και των τριών ημερών που ακολούθησαν ανεβαίναμε στο τελευταίο όροφο του Παραρτήματος.

Θυμάμαι πως μας έφεραν πράγματα: Κοτόπουλα, τυριά, κουβέρτες, ψωμί. Τα πηγαίναμε στον δεύτερο όροφο και από εκεί γινόταν διανομή στους υπόλοιπους. Ήταν εντυπωσιακή η συμμετοχή των πατρινών και η αγάπη που μας έδειχναν. Θυμάμαι έναν κύριο που μας έφερνε τρόφιμα. Σαλμά νομίζω τον έλεγαν αλλά δεν ήταν ο μόνος. Και μαθητές έρχονταν και μας βοηθούσαν. Δεν πήγα στην πορεία, την νύκτα της Παρασκευής γιατί ήμουν μαζί με την Γιώτα στο Ραδιόφωνο. Είμασταν οι εκφωνητές. Όταν μας είπαν πως θα έπρεπε να φύγουμε από το Παράρτημα γιατί θα έμπαινε μέσα η Αστυνομία, εγώ δεν έφυγα από την πόρτα της Κορίνθου. Δεν θυμάμαι καν αν την ανοίξαμε εκείνη την νύκτα.

Έφυγα από τον φωταγωγό μιας κυρίας, χήρα ήταν, που το σπίτι της βρισκόταν στον πίσω δρόμο της Κορίνθου, από εκεί που έφευγαν τα λεωφορεία για το Ρίο. Ο δρόμος εκεί ήταν ήσυχος. Η Αστυνομία είχε πιάσει την Κορίνθου. Ανέβηκα την Αγίου Νικολάου και έφτασα γρήγορα στην πολυκατοικία όπου έμενα Γούναρη και Νικητή, ήταν του Στάθη του Βεντουρή. Την επομένη ημέρα πρωί-πρωί έφυγα από την Πάτρα. Δεν θυμάμαι καλά αν πήγα στην Αθήνα ή στην Καλαμάτα Περίμενα να ησυχάσουν τα πράγματα και τις επόμενες ημέρες επέστρεψα. Αρκετούς τους είχαν συλλάβει, άλλους τους έστειλαν στο στρατό».

Ο Νίκος Σαραφόπουλος ήταν φοιτητής στο τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανολόγων τον Νοέμβριο του 1973.

«Τις τρεις τελευταίες ημέρες βρισκόμουν στο Παράρτημα. Θυμάμαι έντονα την συμμετοχή των πατρινών. Δειλά στην αρχή εντονότερα στην συνέχεια.

Δίπλα από εμάς, το κτίριο του Παραρτήματος ήταν ένας παλαιός κινηματογράφος «Η Αίγλη» που τον είχαν κατεδαφίσει και έτσι μπορούσαμε και βλέπαμε προς την οδό Κολοκοτρώνη, και από εκεί μας έβλεπαν και οι

πατρινοί που τους ζητούσαμε συμπαράσταση. Και έρχονταν κοντά μας μαθητές που μας έφτιαχναν τα χειροποίητα φείγβολάν, κυρίες που μας ετοίμαζαν φαγητό και μας το έφεραν, για να μην πεινάσουμε. Θυμάμαι τσουβάλια με ψωμιά που τα πηγαίναμε επάνω και οι κοπέλες ετοίμαζαν αυτοσχέδια σάντουιτς. Έρχονταν άνθρωποι που ήθελαν να μας δείξουν πως είναι κοντά μας, μας νοιώθουν. Όταν έπεσε το Πολυτεχνείο στην Αθήνα μας ειδοποίησαν αμέσως για να πάρουμε τα μέτρα μας, αλλά και για να γλυτώσουμε την έφοδο της Αστυνομίας που ήδη βρισκόταν στην οδό Κορίνθου. Αρχίσαμε να φεύγουμε μικρές-μικρές ομάδες διακριτικά. Οι αστυνομικοί της Ασφάλειας έβριζαν και κλωτσούσαν. Εμάς όμως δεν μας συνέλαβαν. Ίσως έψαχναν συγκεκριμένους. Χωρίς δυσκολία φθάσαμε στην πλατεία Γεωργίου και από εκεί στα σπίτια μας.

Αυτό που μου μένει από εκείνες τις ημέρες είναι τα συναισθήματα που μας διακατείχαν: Συλλογικότητα, ήθος, σεβασμός στις αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων, αλληλεγγύη, φιλότιμο. Είχαμε ιδέες που ζέσταιναν την καρδιά μας και

οράματα για ένα καλύτερο αύριο. Και αυτό δεν το ένοιωθαν μόνον οι φοιτητές, αυτά ήταν τα αισθήματα και των πατρινών και τα μοιράζονταν μαζί μας. Δεν υπήρχε ο ατομισμός, ο ευτελισμός και η έλλειψη αλληλεγγύης που συναντάμε σήμερα. Τριάντα τέσσερα χρόνια μετά πιστεύω πως ασχολούμεθα μόνον με το περιτύλιγμα, όχι με το περιεχόμενο εκείνου του Νοεμβρίου, που το ονομάζουμε Πολυτεχνείο».

ΓΙΩΓΓΑ ΚΑΡΑΛΗ

■ Σήμερα στις 6.00 το απόγευμα θα γίνει συγκέντρωση μπροστά από το Παράρτημα και θα ακολουθήσουν οι δύο πορείες.

Με ανακοινώσεις τους, κόμματα σύλλογοι οργανώσεις καλούν τα μέλη τους να συμμετάσχουν.

Χθες έγιναν καταθέσεις στεφάνων στο μνημείο της Ηρώων Πολυτεχνείου και στην Παλαιά Ασφάλεια από τον περιφερειάρχη Σπύρο Σπυρίδωνα, την αντινομάρχη Γεωργία Χρυσανθακοπούλου, την αντιδήμαρχο Κατερίνα Κουμπουρλή, τον αντιπρύτανη Δ. Δουγένη, τον πρόεδρο του ΤΕΙ Θ. Γεωργόπουλο, τον αντιστασιακό Γιάννη Κούκο και άλλους.